

דיבור התשובה / הרב אליעזר קשתיאל

"כי המצוה הזאת אשר אני מצוך היום לא נפלאה היא ממך ולא רחוקה היא כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו". לפי הרמב"ן, בפירושו על התורה, "כי המצוה הזאת", היא מצות התשובה, ומכאן, לדעת הרמב"ן, ישנו מקור לחובה מהתורה לשוב בתשובה. המצוה הזאת לא נפלאה, ולא רחוקה. "קרוב אליך הדבר מאוד בפיך ובלבבך". התשובה עוברת דרך הפה.

גם הרמב"ם, כשהוא מגדיר איך עושים תשובה, קובע שעיקר התשובה היא בוידוי הפה, בדיבורים שצריכים להיאמר על ידי החוזר בתשובה. כלומר, יש משמעות מאד עמוקה לעובדה שהאדם מדבר, פורט את חרטתו, את הבושה שלו, את הקבלה שלו לעתיד, את הכאב הוא יודע לפרוט גם במילים.

המילה, יש לה כח לא רק כלפי חוץ, אלא בעיקר כלפי פנים. כשאנחנו מדברים דברי תשובה, דברי קדושה, דברי מוסר, אנחנו פותחים בתוך הנפש צינור חדש, מאפשרים לזרם חדש של חיים חבויים להתגלות, לצאת אל הפועל.

כך מסביר הרב קוק את הפסוק "יהיו לרצון אמרי פי ד' צורי וגואלי", ד' הורה לנו דרך איך לגאול את עצמנו, איך לגאול את בת המלך ששבויה בקרבנו, על ידי אמרי פי. אומר הפה פותח, אומר הפה משחרר, אומר הפה גואל.

אנחנו נרבה בדברים בימים הקרובים. אנחנו מרבים בפיוטי סליחות, מרבים בתחינות ובתפילות, מאריכים מאד בוידויים ביום הכיפורים. מרכז הכובד של הימים הנוראים הוא בפה. אפילו קול השופר, קול הוא. קול שיוצא מן הפה ונכנס לאוזן, כי עיקר המהפכה ועיקר השינוי, עיקר הגאולה נעשית על ידי האמירה, על ידי המילה. "מי יעלה לנו השמימה", ראשי תיבות מילה. המילה מחוללת את השינוי, המילה הנאמרת היא המפתח לשנה חדשה.

שבת שלום ושנה טובה.